

- [Email](#)
-

Επιστολή προς τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών & πάσης Ελλάδος και τα μέλη της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας αναφορικά με τη Σύνοδο της Κρήτης αποστέλει η Σύναξη Ορθοδόξων Ρωμηών και πιο συγκεκριμένα υπογράφουν οι: Αρχιμ. Αθανάσιος Αναστασίου – Προηγούμενος Ι. Μ. Μεγ. Μετεώρου, Αρχιμ. Σαράντης Σαράντος -Εφημέριος Ι. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Αμαρούσιον Αττικής, Αρχιμ. Γρηγόριος Χατζηνικολάου-Καθηγούμενος Ι. Μ. Αγίας Τριάδος, Άνω Γατζέας Βόλου, Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός-Ομότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών, Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης-Ομότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Δημήτριος Τσελεγγίδης-Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Σύμβουλος).

Αναλυτικά:

Προς:

1. Μακαριώτατον Αρχιεπίσκοπον Αθηνών και πάσης Ελλάδος, κ. Ιερώνυμον
2. Σεβασμιωτάτους αρχιερείς, μέλη της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας.

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Η από πολλών ήδη δεκαετιών προετοιμαζόμενη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος» της Ορθοδόξου Εκκλησίας συνήλθε και επεράτωσε τις εργασίες της στο Κολυμπάρι της Κρήτης από 19-26 Ιουνίου του τρέχοντος έτους.

Μολονότι βασική επιδίωξη της «Συνόδου», κατά τους οργανωτές της, ήταν η ενίσχυση και η φανέρωση της ενότητας των Ορθοδόξων, δυστυχώς κατορθώθηκε το εντελώς αντίθετο, η διαίρεση και η διάσπαση, και σε επίπεδο ηγεσίας και στο χώρο του πληρώματος των πιστών.

1. Η «Σύνοδος» καταστρέφει την ενότητα και προκαλεί διαιρέσεις. Από τις δεκατέσσερες (14) αυτοκέφαλες εκκλησίες απουσίαζαν οι τέσσερες (4), δηλαδή οι εκκλησίες Αντιοχείας, Ρωσίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας, και μαζί με αυτές απουσίαζε βέβαια και το ποίμνιο που εκπροσωπούν, μεγαλύτερο από το ήμισυ του συνόλου των Ορθοδόξων πιστών. **Η απουσία τους δεν οφειλόταν σε λόγους ανάγκης, λόγω δυσμενών συνθηκών στις περιοχές τους, πολεμικών συγκρούσεων, φυσικών καταστροφών, επιδημιών κ.τ.λ., αλλά....**

στην φανερή και εκφρασθείσα διαφωνία τους για τον κανονισμό λειτουργίας της «Συνόδου» και για πολλές αντιπατερικές και αντορθόδοξες θέσεις των κειμένων που είχαν προετοιμασθή. Εζήτησαν αρμοδίως την αναβολή της «Συνόδου», ώστε να επιτευχθεί η αποφασισθείσα ως απαραίτητος όρος της συγκλήσεως ομοφωνία, και να διαφυλαχθεί η ενότης, αλλά το αίτημά τους προσέκρουσε «εις ώτα μη ακούντων», ανοικτά, φαίνεται, σε άλλες φωνές που επιθυμούν την διαίρεση των Ορθοδόξων και την διάβρωση της δογματικής τους αυτοσυνειδησίας.

Από το σύνολο των επισκόπων της Οικουμενικής Ορθοδοξίας απουσίαζαν οι περισσότεροι, διότι κατά μοναδική πρωτοτυπία στην εκκλησιαστική ιστορία και προφανή αντικανονικότητα έγινε επιλογή, με διαβλητά κριτήρια, μικρού ποσοστού επισκόπων, με καταστρατήγηση και περιφρόνηση της ισότητας των εχόντων την αρχιερωσύνη, προγραμμα-τισμένη και σκόπιμη διαίρεση του σώματος των επισκόπων

και αποκλεισμό, διά του αποκλεισμού των επισκόπων, των προβληματισμών, των αγωνιών, των ερωτημάτων, των σκέψεων και προτάσεων του ποιμνίου.

Και το χειρότερο, πρωτοφανέστερο και πλέον απαράδεκτο• δεν διαφυλάχθηκε η ενότης και η ισότης ούτε και αυτών των επισκόπων που έλαβαν μέρος στην «Σύνοδο», αφού τους αφαιρέθηκε η δυνατότης να ψηφίζουν. Έπαυσε για πρώτη φορά στην συνοδική ιστορία και στην κανονική παράδοση να ισχύει η ισότιμη και ισόκυρη συμμετοχή όλων των επισκόπων. Εψηφισαν τις αποφάσεις μόνον οι δέκα (10) παρόντες προκαθήμενοι, οι οποίοι, όπως ελέχθη ορθώς από τον παρόντα στην «Σύνοδο» λογιώτατο Σέρβο επίσκοπο Μπάτσκας κ. Ειρηνάιο Μπούλοβιτς, έδρασαν «ως συλλογικός τις πάπας». Στην πράξη υπονομεύεται το συνοδικό πολίτευμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας, αφού και από υπευθύνους πατριαρχικούς κύκλους υποστηρίζεται παρρησία και «γυμνή τη κεφαλή» η παπικής εμπνεύσεως αρχή ότι ο προκαθήμενος δεν είναι «primus inter pares» (=πρώτος μεταξύ ίσων), αλλά «primus sine paribus» (=πρώτος άνευ ίσων). Αυτή η προσβολή της ισότητος των επισκόπων και η σταδιακή διείδυση του μοναρχικού παπικού πολιτεύματος στην Ορθόδοξη Εκκλησία αποτολμήθηκε στο Κολυμπάρι της Κρήτης. Δικαιολογημένα αρκετοί αρχιερείς της Εκκλησίας της Ελλάδος αρνήθηκαν υπ' αυτές τις αντισυνοδικές, αντικανονικές, παπίζουσες, αυταρχικές και μοναρχικές συνθήκες, **να λάβουν μέρος στη «Σύνοδο» ως διακοσμητικά στοιχεία, ως «γλάστρες» ή ως μέλη της συνοδείας των προκαθημένων, οι οποίοι μόνοι είχαν το δικαίωμα να αποφασίζουν και να ψηφίζουν.**

Το τραγελαφικό και παράλογο όλου αυτού του αντισυνοδικού σκηνικού, το οποίο από την αρχή είχε τα σπέρματα της διαιρέσεως και της διασπάσεως, φάνηκε σε πολλές άλλες περιπτώσεις. Μνημονεύουμε τις πιο χαρακτηριστικές. Από την εικοσιπενταμελή (25) αντιπροσωπία της Εκκλησίας της Σερβίας οι δεκαεπτά (17) αρνήθηκαν να υπογράψουν το πιο προβληματικό κείμενο «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον»• επειδή όμως το εψηφισε ο προκαθήμενος, θεωρείται ψηφισμένο από όλους, μολονότι η πλειοψηφία το απέρριψε. Στην Εκκλησία της Κύπρου τέσσαρες επίσκοποι (4) δεν υπέγραψαν το ίδιο κείμενο. Και για να μη φαίνεται το κενό στον χώρο των υπογραφών, ο αρχιεπίσκοπος Κύπρου, χωρίς εξουσιοδότηση, τους υποκατέστησε και υπέγραψε «αντ' αυτών». Στην Εκκλησία της Ελλάδος, ενώ υπήρχε ομόφωνη συνοδική απόφαση της Ιεραρχίας να προταθούν συγκεκριμένες διορθώσεις που κατεδάφιζαν εν πολλοίς τις οικουμενιστικές δομές του επίμαχου κειμένου, ο Μακαριώτατος αρχιεπίσκοπος, **χωρίς συνοδική εξουσιοδότηση, έπεισε εξωσυνοδικά την αντιπροσωπία και υπεχώρησαν, πλην του μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ιεροθέου, στο πιο κρίσιμο σημείο του κειμένου, στην αναγνώριση εκκλησιαστικότητας στους ετεροδόξους αιρετικούς.**

Η μόνη μάχη μεταξύ Ορθοδοξίας και αιρέσεως που δόθηκε στην Κρήτη, και παραδόθηκαν οι Ορθόδοξοι εύκολα στην παναίρεση του Οικουμενισμού, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, ήταν η αντικατάσταση της φράσεως του κειμένου «άλλων χριστιανικών Εκκλησιών και ομολογιών», που αναγνώριζε τις αιρέσεις ως εκκλησίες, με την φράση «άλλων χριστιανικών κοινοτήτων και ομολογιών», που επρότειναν η Εκκλησία της Ελλάδος, το Άγιον Όρος και πολλοί επίσκοποι άλλων εκκλησιών, η οποία απέρριπτε ορθοδόξως την χρήση του όρου «εκκλησίες» για τους αιρετικούς. Δυστυχώς ο αρχιεπίσκοπος και οι μετ' αυτού, πλην ενός, εγκατέλειψαν την ορθόδοξη πρόταση, χωρίς συνοδική εξουσιοδότηση, και δέχθηκαν να προτείνουν την παρηλλαγμένη, αλλά ουσιαστικώς αντιφατική, παράλογη και εν πολλοίς

δυσερμήνευτη και ακατανόητη φράση «των άλλων ετεροδόξων εκκλησιών και ομολογιών», η οποία ούτε τους αιρετικούς ικανοποιεί πλήρως, διότι το «ετεροδόξων» καταργεί το «εκκλησιών», ούτε τους Ορθοδόξους διότι το «εκκλησιών» αναιρεί το «ετεροδόξων». Όπως σωστά ελέγχθη, οι έξυπνοι εισηγητές, αλλά και οι ψηφίσαντες την δήθεν συμβιβαστική και ειρηνοποιό φράση, κοροιδεύουν και τους μεν και τους δε, και τους Ορθοδόξους που αρνούνται ότι οι αιρετικοί είναι εκκλησίες και τους αιρετικούς που νομίζουν ότι είναι εκκλησίες• το «ετεροδόξες εκκλησίες» είναι το ίδιο με το «πόρνη παρθένος», «σκοτεινό φως», «ψεύτικη αλήθεια», «υγής ασθένεια» και «άθρη θεοσέβεια».

2. Τίποτε κοινό με τις ορθόδοξες συνόδους της Εκκλησίας. Οικουμενιστική σύνοδος Η αντισυνοδική, αντικανονική, αντορθόδοξη διαδικασία συγκλήσεως και λειτουργίας της «Συνόδου» προκάλεσε διαιρέσεις και διάσπαση, μεταξύ των δεκατεσσάρων αυτοκεφάλων εκκλησιών, μεταξύ των επισκόπων κάθε αυτοκέφαλής εκκλησίας, μεταξύ του πρώτου της συνόδου κάθε εκκλησίας και των άλλων συνοδικών μελών και βεβαίως μεταξύ του ποιμνίου, που έβλεπε και βλέπει τους ποιμένες σε ασυμφωνία και αντιπαράθεση, παραπληροφορούμενο και παρασυρόμενο. Χειρότερη είναι η ασυμφωνία και η διάσπαση της ενότητας μεταξύ της σύγχρονης και της διαχρονικής Εκκλησίας, της Εκκλησίας των Αγίων Αποστόλων και Αγίων Πατέρων, της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας. Η «Σύνοδος» της Κρήτης δεν έχει τίποτε κοινό με τις συνόδους της Εκκλησίας, οι οποίες ακολουθούν η μία την άλλη, επικαλούμενες η μία την άλλη, ως συνεδρίες μιάς και της αυτής Συνόδου της Εκκλησίας, ως ενιαίου σώματος του Χριστού, εκτεινομένου εις τους αιώνες.

Όλες διακηρύσσουν ότι ακολουθούν το σταθερό ορθόδοξο αξίωμα «επόμενοι τοις Αγίοις Πατράσι», το μη «μεταίρειν όρια α έθεντο οι Πατέρες ημών», ότι δεν καινοτομούν, δεν προσθέτουν ούτε αφαιρούν από όσα καθόρισαν οι προηγούμενοι Άγιοι Πατέρες. Η «Σύνοδος» της Κρήτης τα άλλαξε όλα στον τρόπο συγκλήσεως και λειτουργίας της, διέσπασε την ενότητά της με τις προηγούμενες συνόδους, είναι ολοφάνερα άλλου είδους σύνοδος, «διαφορετικό είδος συνόδου», όπως με ειλικρίνεια και καύχηση παραδέχθηκε μέσα στην «Σύνοδο» ο αρχιεπίσκοπος Αλβανίας κ. Αναστάσιος. **Όντως δεν είναι ορθόδοξη σύνοδος, αλλά οικουμενιστική σύνοδος, σύνοδος όχι της Εκκλησίας, αλλά της παναιρέσεως του Οικουμενισμού. Έτσι είχε σχεδιασθή και έτσι σιγά-σιγά προχωρούσε, χωρίς να φανερώνει κατά την διάρκεια της προετοιμασίας εμφανώς τον στόχο της.**

Οι κατευθύνοντες τα της «ενώσεως των εκκλησιών» προς μία συγκρητιστική ένωση με εξίσωση των αιρέσεων και της Ορθοδοξίας, του φωτός και του σκότους, της αληθείας και της πλάνης, του Χριστού και του Αντιχρίστου, είχαν πείσει τους ηγέτες των Ορθοδόξων, των Παπικών και των Προτεσταντών να μη διεκδικούν εκκλησιολογική αποκλειστικότητα, αλλά να αναγνωρίσουν όλους τους Χριστιανούς, όπου και αν βαπτίσθηκαν, σε οποιαδήποτε ομολογία η αίρεση και αν ανήκαν, ότι αποτελούν εκκλησία, ότι ανήκουν στην Μία Έκκλησία. Για τους Προτεστάντες, όπου ο καθένας πιστεύει και πράττει ο,τι θέλει, με την άνευ ορίων εκκλησιολογία τους, αυτό ήταν πανεύκολο, και το εφήρμοσαν πρώτα οι ίδιοι στο δικό τους «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών», στο οποίο άκριτα προσκολληθήκαμε και εμείς ευτελίζοντας την Νύμφη του Χριστού, την Μία, Αγία, Καθολική, και Αποστολική Εκκλησία και εξισώνοντάς την με την τελευταία προτεσταντική αίρεση. Ο Παπισμός υποχώρησε στην Β΄ Βατικάνεια Σύνοδο από την αποκλειστική εκκλησιολογία στην διευρυμένη εκκλησιολογία, με την αποδοχή στοιχείων εκκλησιαστικότητας ιδιαίτερα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, την οποία άρχισε να αποκαλεί «αδελφή εκκλησία», που θα

ολοκληρώσει την εκκλησιαστικότητά της με την αναγνώριση του πρωτείου του πάπα. Τώρα είμαστε ελλιπής εκκλησία. Γι' αυτό και στον διεξαγόμενο ακόμη Θεολογικό Διάλογο με την Ρώμη κάποιοι εκπρόσωποί μας τείνουν να αναγνωρίσουν το πρωτείο του πάπα, γιατί φαίνεται ότι αισθάνονται ελλείψεις.

3. Εισάγει αιρετική εκκλησιολογία

Στην συμφωνημένη και επιβληθείσα έξωθεν εγκατάλειψη της εκκλησιολογικής μας αποκλειστικότητας, του ότι δηλαδή εμείς μόνο είμαστε η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, ανταποκρίθηκε από τις αρχές του 20ου αιώνας το Οικουμενικό Πατριαρχείο. Ιδιαίτερα με την Συνοδική και Πατριαρχική Εγκύκλιο του 1920 «Προς τας απανταχού Εκκλησίας του Χριστού», και στον τίτλο αλλά και στο περιεχόμενο του κειμένου, ανεγνώριζε εκκλησιαστικότητα στους μέχρι τότε θεωρούμενους αιρετικούς λοιπούς Χριστιανούς, Μονοφυσίτες, Παπικούς, Προτεστάντες. Η εσφαλμένη αυτή γραμμή ενισχύθηκε ιδιαίτερα από τον Οικουμενικό Πατριάρχη Αθηναγόρα, που δεσμεύθηκε με δηλώσεις και ενέργειες να αναγνωρίσει την εκκλησιαστικότητα των αιρετικών, τολμηρότερα δε προώθησε αυτήν την δέσμευση ο σημερινός Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος, ο οποίος με την Ειδική Διορθόδοξη Επιτροπή που συνεκρότησε επεχείρησε την δήθεν επικαιροποίηση και βελτίωση των παλαιών προσυνοδικών κειμένων και δι' αυτής συνοδική αναγνώριση της εκκλησιαστικότητας ακόμη και του Βαπτίσματος των αιρετικών, δηλαδή συνοδική αναγνώριση του Οικουμενισμού. Γι' αυτό και η πεισματική αντίδραση στην πρόταση της Εκκλησίας της Ελλάδος να αντικατασταθεί το «άλλων χριστιανικών εκκλησιών» με το «χριστιανικών κοινοτήτων».

Όλα αυτά βέβαια δεν μπορούν να αναπτυχθούν σ' αυτό το περιεκτικό κείμενο μιάς Ανοικτής Επιστολής-Ομολογίας. Έχουν αναλυθεί από λογίους επισκόπους και από ακαδημαϊκούς διδασκάλους, τρεις εκ των οποίων υπογράφουν το παρόν κείμενο, σε επιστημονικές ημερίδες, διορθόδοξες συναντήσεις και στον τύπο. Όσοι εκ των επισκόπων αγρυπνούν και αγωνιούν για την κρισιμότητα των καιρών και τον μεγάλο κίνδυνο διαιρέσεων και σχισμάτων εντός του ποιμνίου, θα πρέπει με ιδιαίτερη προσοχή να αντιμετωπίσουν το θέμα της «Συνόδου» της Κρήτης, στην προσεχή συνεδρία της συνόδου της Ιεραρχίας.

Η εκκλησιαστικότητα των Παπικών έχει ήδη αναγνωρισθεί στο επαίσχυντο και προδοτικό κείμενο του Balamand του Λιβάνου (1993), στον Διάλογο με τους Ρωμαιοκαθολικούς, των δε Προτεστάντων και Μονοφυσιτών στις Γενικές Συνελεύσεις του λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών» στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας, (2006) και στο Πουσάν της Ν. Κορέας (2013). **Η αποφυγή από την «Σύνοδο» της Κρήτης να κρίνει τα κείμενα των Θεολογικών Διαλόγων και την συμμετοχή μας στο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών», ενώ αντίθετα επαινεί και τα δύο,** σημαίνει ότι ουσιαστικά εγκρίνει ότι οι Παπικοί έχουν Χάρη, Μυστήρια Ιερωσύνη, Αποστολική Διαδοχή (Balamand), και ότι εμείς χωρισμένοι από τους Μονοφυσίτες, τους Παπικούς και τους Προτεστάντες δεν μπορούμε να είμαστε η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία (Πόρτο Αλέγκρε, Πουσάν). Η μη συμμετοχή της Εκκλησίας της Ελλάδος στην συνέλευση του Balamand μεταβάλλεται τώρα σε συνενοχή με την έγκριση των κειμένων των Διαλόγων. Καθίσταται έτσι η «Σύνοδος» της Κρήτης σύμμαχος και προαγωγός της παναιρέσεως του Οικουμενισμού, αντίθετη προς όλες τις προηγούμενες συνόδους της Εκκλησίας, οι οποίες, αντί να εκκλησιοποιούν τις αιρέσεις, τις κατεδίκαζαν και τις αναθεμάτιζαν. Η λέξη αίρεση δεν υπάρχει ούτε μία φορά μέσα στα κείμενα της «Συνόδου», η δε ορθή

πρόταση του Αγίου Όρους να απαγορευθούν οι συμπροσευχές με τους αιρετικούς δεν έτυχε καμμίας προσοχής. Επομένως όχι μόνο ως προς την διαδικασία συγκλήσεως και λειτουργίας, αλλά και ως προς τις αποφάσεις της, ιδιαίτερα ως προς την συνοδική αναγνώριση του Οικουμενισμού και των αιρέσεων ως εκκλησιών, η συνέλευση μερικών επισκόπων στην Κρήτη δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ούτε Σύνοδος, ούτε Αγία, ούτε Μεγάλη.

Η άτυπη «Σύναξη Ορθοδόξων Κληρικών και Μοναχών» αγωνίσθηκε και αγωνίζεται να αναχαιτίσει την προέλαση της παναιρέσεως του Οικουμενισμού με ιστορικές πρωτοβουλίες, όπως η σύνταξη και η κυκλοφόρηση το 2009 της «Ομολογίας Πίστεως κατά του Οικουμενισμού», του κειμένου για την «Νέα Εκκλησιολογία του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου (2014)» και άλλων, τα οποία υπέγραψαν αρκετοί αρχιερείς, εκατοντάδες κληρικών και μοναχών και δεκάδες χιλιάδες πιστών. Προ της συγκλήσεως της «Συνόδου» της Κρήτης συνδιοργανώσαμε μαζί με τις Ιερές Μητροπόλεις Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως, Γλυφάδας, Κυθήρων και Πειραιώς την μεγάλη Θεολογική Επιστημονική Ημερίδα στις 23 Μαρτίου 2016 στον Πειραιά με θέμα «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος. Μεγάλη προετοιμασία χωρίς προσδοκίες». Μετά την «Σύνοδο» με σειρά συλλογικών, αλλά και προσωπικών κειμένων αποτιμήσαμε αρνητικά και απορρίψαμε την «Σύνοδο», είχαμε δε σειρά διορθόδοξων επαφών και συναντήσεων προ της «Συνόδου» και μετ' αυτήν, προσκληθέντες από τα πατριαρχεία Βουλγαρίας και Γεωργίας, ως και από την ανήκουσα στην Εκκλησία της Ρωσίας Ιερά Μητρόπολη Μολδαβίας.

4. Θα επικυρωθεί η «Σύνοδος» από την Ελλαδική Ιεραρχία; Διακοπή μνημοσύνου.

Ο λόγος για τον οποίο αποφασίσαμε να συντάξουμε αυτήν την Επιστολή – Ομολογία, με την δυνατότητα να υπογραφεί από όσους πιστούς συμφωνούν, λίγο προ της συγκλήσεως της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, αλλά και μετά από αυτήν, είναι για να παρακαλέσουμε ευσεβάστως να μην επικυρώσουν οι ιεράρχες μας και να μην εγκρίνουν τα αποφασισθέντα στην «Σύνοδο» της Κρήτης, η οποία, όπως σύντομα αναπτύξαμε, δεν έχει τίποτε κοινό με τις ορθόδοξες συνόδους, αλλά είναι μία αντορθόδοξη οικουμενιστική «Σύνοδος». Για πρώτη φορά σε συνοδικό κείμενο της Ορθόδοξου Εκκλησίας αποτιμάται θετικά η Οικουμενική Κίνηση (Οικουμενισμός), και η «Σύνοδος εγκρίνει τη συμμετοχή των ορθοδόξων και επιχαίρει γι' αυτήν». Τουλάχιστον να απορρίψουν ως άκυρο και μη εγκριθέν το πολυσυζητημένο κείμενο «Σχέσεις της Ορθόδοξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικό κόσμο», διότι οι διορθώσεις που πρότεινε ομόφωνα η Ιεραρχία προ της Συνόδου δεν έγιναν δεκτές στην πλειονότητά τους, και δεν το εψήφισαν στην Κρήτη πολλοί αρχιερείς. Που είναι η ομοφωνία στα θέματα πίστεως; Όταν καθιστούμε τις αιρέσεις εκκλησίες και συμπροσευχόμαστε με τους αιρετικούς αυτό δεν είναι θέμα πίστεως; Να αναληφθεί ως εκ τούτου διορθόδοξη προσπάθεια να συγκληθεί άλλη Πανορθόδοξη Σύνοδος με ορθόδοξη διαδικασία και ορθόδοξες αποφάσεις, που θα θεωρήσει την «Σύνοδο» της Κρήτης ως προσυνοδική συνέλευση επισκόπων και θα αλλάξει τις αποφάσεις της. Γνωρίζουμε τις δυσκολίες του πράγματος και την δύναμη των ισχυρών, που χαίρουν και συγχαίρουν για τις οικουμενιστικές αποφάσεις και τα πρώτα συνοδικά βήματα της αναγνώρισης του Οικουμενισμού και της αθώωσης των αιρέσεων. Εμείς οφείλουμε να πράξουμε το καθήκον μας, και στο πεδάλιο της Εκκλησίας στέκεται ο Χριστός. Επισημαίνουμε πάντως με έμφαση ότι πολλοί εκ των κληρικών, μοναχών και λαϊκών έχουν κατασκανδαλισθή και είναι έτοιμοι να διακόψουν το μνημόσυνο

των επισκόπων που θα επικυρώσουν τις αποφάσεις της «Συνόδου» της Κρήτης, σύμφωνα με τους ιερούς κανόνες, τον 31ο των Αγίων Αποστόλων και τον 15ο της Πρωτοδευτέρας Συνόδου (861), χωρίς να προκαλούν γι' αυτό σχίσμα ούτε να υπόκεινται σε επιβολή ποινών, αλλά αντίθετα πρέπει να επαινούνται, διότι πρόκειται για θεραπευτική διαμαρτυρία, που προφυλάσσει την Εκκλησία από τον κίνδυνο των αιρέσεων και των σχισμάτων. Ήδη μερικοί έχουν προχωρήσει στην διακοπή μνημοσύνου και προ της συνόδου της Ιεραρχίας, εις δε το Άγιον Όρος απολύτως δικαιολογημένα το έχουν πράξει πολλοί κελλιώτες ιερομόναχοι και μοναχοί, εφ' όσον εκεί άμεσος επίσκοπός των είναι ο πρωτεργάτης και κήρυξ της παναιρέσεως του Οικουμενισμού, «γυμνή τη κεφαλή», **Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος, του οποίου το όνομα δεν θέλουν να μνημονεύεται στις ιερές ακολουθίες. Διαπράττουν μεγάλο κανονικό και εκκλησιαστικό λάθος όσοι, αντί να επαινούν, καταδιώκουν τους μοναχούς που τηρούν την πατερική, ιεροκανονική και αγιορειτική Παράδοση.**

5. Ο Οικουμενισμός της Πανθηρσκείας εισάγεται και στα σχολεία.

Ήδη η αμέλεια και αδιαφορία της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος να καταδικάσει τον Οικουμενισμό, και να αποφασίσει την αποχώρησή μας από το «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών» είχε τον πρώτο πικρό καρπό της. Να καταργηθεί το ομολογιακό μάθημα των Θρησκευτικών, η ορθόδοξη διαπαιδαγώγηση των Ελληνοπαίδων, και να εισαχθεί η οικουμενιστική θρησκευσιολογία. Όταν στις περισσότερες μητροπόλεις και ενορίες δεν ακούγεται τίποτε εναντίον του Οικουμενισμού και των διαθηρσκευιακών συναντήσεων, όταν πατριάρχες και επίσκοποι προσφέρουν ως δώρο το «ιερό» κοράνιο και συμπροσεύχονται με τους αιρετικούς και τους αλλοθρήσκους, όταν στις Θεολογικές Σχολές, τη συνηγορία και επισκόπων, εισάγεται η διδασκαλία του Ισλάμ, όταν οι πρωτεργάτες της μετατροπής του μαθήματος των Θρησκευτικών σε θρησκευσιολογία συνεργάζονται με την Ιερά Σύνοδο και πολλές μητροπόλεις, **η ευθύνη δεν βαρύνει τον άθεο Υπουργό Παιδείας αλλά και σε όσους μέχρι σήμερα δεν αντιδρούσαν αλλά ενεθάρρυναν προς αυτήν την κατεύθυνση τα πράγματα.**

Πάντως έστω και καθυστερημένα είναι αξιέπαινη η αντίδραση του αρχιεπισκόπου και πλείστων άλλων αρχιερέων, ιδιαίτερα η συντριπτική και ομολογουμένως ακαταμάχητη επιχειρηματολογία του μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ, στην ιστορική επιστολή του προς τον πρωθυπουργό κ. Τσίπρα, στην οποία αποδεικνύει την ρατσιστική κακομεταχείριση της Μητέρας του Γένους Ορθόδοξης Εκκλησίας, και την προνομιακή μεταχείριση στην εκπαίδευση των Παπικών, των Εβραίων και των Μουσουλμάνων, όπως επιθυμούν οι διευθύνοντες τα του Οικουμενισμού.

Η «Σύναξη Ορθοδόξων Κληρικών και Μοναχών» γνωρίζει ότι και παλαιά και πρόσφατα πολλοί αρχιερείς είχαν ζητήσει την συνοδική καταδίκη του Οικουμενισμού και την αποχώρησή μας από το «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών». Αν καθυστερήσουμε και σε αυτό το καθαρά εκκλησιαστικό επίπεδο, στις εκκλησίες μας θα γίνει ο,τι και στα σχολεία. Θα γεμίσουν από Παπικούς, Προτεστάντες, Μονοφυσίτες, κληρικούς και λαικούς, γιατί όχι και από Εβραίους, Μουσουλμάνους, Βουδιστές και άλλους. Η «Σύνοδος» της Κρήτης έκανε το πρώτο καλό βήμα προς αυτήν την κατεύθυνση, όπως εκτιμά ο πάπας Φραγκίσκος. Θα την αποδεχούμε; Φυσικά όχι, διότι είναι ξένη προς την Αποστολική και Συνοδική Παράδοση και προς την Αγιοπνευματική εμπειρία και διδασκαλία όλων των Αγίων, παλαιών και νέων. Μετά σεβασμού και τιμής

Για την «Σύναξη Ορθοδόξων Κληρικών και Μοναχών»

Αρχιμ. Αθανάσιος Αναστασίου
Προηγούμενος Ι. Μ. Μεγ. Μετεώρου

Αρχιμ. Σαράντης Σαράντος
Εφημέριος Ι. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Αμαρούσιον Αττικής

Αρχιμ. Γρηγόριος Χατζηνικολάου
Καθηγούμενος Ι. Μ. Αγίας Τριάδος, Άνω Γατζέας Βόλου

Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός
Ομότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών

Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης
Ομότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Δημήτριος Τσελεγγίδης
Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Σύμβουλος)

Σεπτέμβριος 2016

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Όσοι εκ των κληρικών, μοναχών, μοναζουσών και λαϊκών επιθυμούν να συμμετάσχουν στην μικρή αυτή κατάθεση ορθοδόξου ομολογίας μπορούν να το δηλώσουν γράφοντας: «Συμφωνώ με την Ανοικτή Επιστολή – Ομολογία για τη “Σύνοδο” της Κρήτης και προσυπογράφω». Να αποστείλουν δε την δήλωση με το όνομά τους, την κληρική, μοναστική ή επαγγελματική τους ιδιότητα και τον τόπο κατοικίας σε μία από τις παρακάτω διευθύνσεις:

- e-mail: synaxisorthkm@gmail.com
- Εκδόσεις «Το Παλίμψηστον» Τσιμισκή 128, 546 21 Θεσσαλονίκη
- Σύναξη Ορθοδόξων Ρωμηών «Φώτης Κόντογλου» Τ.Θ. 107, 421 32 Τρίκαλα